

3.s.e. påske

Joh 14,1-11

Jeg er vejen sandheden og livet

Mellem Gdansk og Lübeck er der en splinter ny motorvej som vi kørte hjem ad efter ferien i Polen. Nu kan vi altså også hurtigt forcere det nordvestlige Polen. Og så kører vi der med speederen i bund i det flade kedelige land, der minder så meget om vort eget og så er det at vi ser noget vi ellers aldrig ser. Vi ser mænd der pløjer den lette jord med heste for ploven. Vi ser fyldte storkereder. Og inderst inde giver det et gib i os. Vi husker engang, da livet gik langsomt. Vi husker en tid hvor vi gik i engen og fandt gule engblommer og hørt storkens sære knebre og der var al den tid vi kunne ønske os, ja, det var som levede vi i uendeligheden. Selv en skoletime på 50 minutter var en evighed. Vi fattede ikke de voksnes tale om tiden der fløj af sted. Tid var det eneste vi havde nok af.

For nylig genoplevede jeg det: med to meget unge mennesker af mit bekendtskab skulle jeg gå 200 meter hen til en lokal købmandsforretning. Turen tog to timer og ophørte kun fordi regnen til sidst slog os helt af banen. Vi havde evigheden med os. Tiden var suspenderet, vi gik den vej vi skulle gå, og vi levede på hver eneste centimeter, vi sansede alt, endevendte alt, grinede og skændtes indtil vi blev vildt optagede af det næste hul i fortovet. Og folk der gik forbi os havde det som jeg havde det, da jeg på motorvejen susede forbi manden med plovspandet, et lille gib, erindringen om at være helt til stede på et kedeligt hullet fortov en sur martsdag.

Når tiden får magten i vores liv, sker det at en vej bliver en måde at komme fra A til B på. Vi suser fra den ene begivenhed til den næste og vejen vi færdes ad er en ligegyldig linje, den er spildtid, den er belastningen, er intet.

Jeg tror, at det er en protest mod det, som får mennesker til at gå på pilgrimsvandring. De vil være tilstede på vejen de færdes ad, de vil være tilstede i den tid, de har fået at leve i. De vil gøre vejen til et rum at være til i. men i mit gamle lutherske hjerte er der modstand, for der hvor vi skulle være tilstedet, der hvor vi skulle leve livet og passe på det, der hvor vi skulle tage tiden i agt, er jo dog i den hverdag vi lever i. Der er for meget elitekristen, for meget klostertækning i pilgrimsvandring og det forråder det almindelige liv, og det er det almindelige liv der er det guddommelige. Det var for det almindelig livs skyld at Gud blev menneske ikke for overmennesker overskudsmennesker særlige åndelige mennesker, det var for at vores almindelige liv skulle være det eneste hellige i verden Det er det Steffen Brandt synger om i sangen fra 1988 som nu er kommet i kanon.” så kys det da”
”Jeg tænkte; nå, men det er så livet

Sådan ser det altså ud

Lidt krøllet, sammenbidt og gennemblødt

Og helt almindeligt ”

Sådan ser vores liv i øvrigt tit og ofte ud

Lidt krøllet, sammenbidt og helt almindeligt og det er lige her midt i det krøllede sammenbidte og helt almindelige at kærligheden kan slå til, at den kan komme i en split af et evighedssekund, når tiden står stille, når livet bliver levet, set og værende til, midt på et kedeligt fortov en klam martsdag fordi den voksne med det krøllede liv lod to små bestemme, lod dem udfolde sig i deres optagethed og deres uvidenhed om livet og tidens begrænsninger, deres uvidenhed om døden.

Det er døden der får os til at tro, at det gælder om at komme hurtigst fra a til b. Det er døden der får os til at glemme at livet udfolder sig der midt på vejen lige der mellem a og b.

Bedst som livet lige gik så godt

og bilen næsten var betalt

så sker det, så stopper vi, så er det blevet dag der midt på vejen, hvor vi levede i sandhed. Men hvordan kan vi vide at det vigtigste ikke kommer, når bilen er betalt, at det er det, der er her og nu

Hvornår ved vi det, hvornår ved vi om det er sandhedens vej vi går på, hvornår ved vi, at det er det evige liv vi lever og ikke dødens vilkår vi går på, vi lever på

Hvornår vidste Jesus det, hvordan kunne han vide det, hvordan kunne han vide at det liv han havde levet og den død han havde lidt, at det var sandheden, at det var vejen han gik og det var det evige liv han havde levet i verden blandt mennesker.

Det kan han, fordi han her som den opstandne kan se tilbage til det liv han levede, kan se at han gjorde det rigtige: at lamme gik at blinde så at døve hørte at evangeliet

blev prædikeret for alle i mørke og dødens skygge. At livet blev til omkring ham. Han havde gjort det rigtige selv om det endte med at han blev forrådt og døde. og Derfor taler han trøst til os. Den opstandne taler trøst til os, der sidder her og ikke ved om det hele så var løgn, om det hele så var forkert, om vi satte det evige liv til, om vi mistede livet ved at leve det, som vi gjorde

Vi får at vide at vi ikke skal forfærdes, vi skal blot tro på ham, der gik vejen, tro at hans gerninger også gælder for os. Vi skal leve som hans børn på vejen uden tanke på død, og når vi ser på vort liv, skal vi se på de evige stunder, se på når vi gik det skridt for skridt i ansvarlighed og tro og vide vi har levet. Kan vi ikke tro må vi se på gerningerne som Jesus siger til Filip se på vore egne og tro på hans og kysse det liv gribe det fange det førend det er forbi.

Amen.

.